

QUINA FAMÍLIA MÉS BOJA,
MAGALÍ!

NÚRIA BUSQUET

MÀRIAM BEN-ARAB

1

UNA PRESENTACIÓ COM CAL

Hola a tothom!

Em dic
Magalí Bonllonguet,
odio les mates
i els espinacs.

M'encanten el futbol i el formatge. A l'escola tinc una tutora que es diu Pepita. Si hi parreu algun dia, no li digueu que us he explicat coses d'ella. No voldria que es pensés que l'escolto quan parla. És una tradició: els alumnes de tots els temps i de tots els països sempre han fet veure que no escolten els mestres.

Aviam, nens,
repassem el teorema de
Pitàgores...

Jo em sé
la llei de Murphy, però
el teorema de Pitàgores
ara mateix no em ve
al cap...

Buà, tia, que
ruca que ets!

I la Pepita sempre diu que quan parles amb gent nova,
el que has de fer és presentar-te.

La meva mare creu que l'escola és necessària, sempre que no em facin fer res que «entri dins dels paràmetres del capitalisme salvatge i del control governamental de les masses».

Sospito que hauré d'anar a l'escola encara molts anys. Ara ja en tinc deu: soc molt més madura que quan només en tenia nou i tinc molta més experiència de la vida. Això dona molts privilegis: pots riure't dels petits, robar-los la pilota a l'hora del pati i, és clar, ensenyar-los la tradició ancestral de no escoltar els mestres.

La mare també té caràcter i es fa respectar. Per això té pocs amics. Diu moltes coses, perquè sempre parla. Jo faig veure que no l'escolto, com amb la Pepita, i per això sempre està cridant:

M'acostumen a castigar sovint, oi que és estrany? Bé, més que sovint, cada dia, però sempre de forma molt injusta. Quan se m'escapa alguna paraulota, la mare diu que és perquè tinc caràcter, i que millor insultar que haver de somriure mentre t'insulten a tu. Però després de dir-me això sempre hi ha un càstig.

El pare diu que aquesta tendència de dir paraulotes pot tenir a veure amb una educació poc refinada. Que hauríem de parlar més de les coses i llegir més els pensadors universals, que vol dir la gent sàvia. El pare és advocat, i

tot ho arregla parlant. Parla i parla, fins que la gent deixa d'escoltar-lo. Es veu que a la seva feina això és normal, però a casa...

Això ens passa per culpa de la teva mare,
que no va voler que tu i els teus germans anéssiu
a la Saint Michael's School, amb els vostres germanastres.
Ara seríeu més ben parlats i més ben llegits!
Perquè, com deia Rousseau,
bla, bla, bla...

Les mosques
fan caca?

Si barrejo
xampú amb cacau en
pols, segur que els
cabells em faran olor
de xocolata...

Dissabte
partit de polo.
Uooo!

Sispli,
que em comprin
la Play Yupi 2000.

No em paguen prou,
per aguantar-los.

M'encanta
la quinoa... La Beyoncé
en deu menjar?

Que pesat
que ets quan et poses
intel·lectual.

Ara que ja tinc deu anys començo a sospitar que els adults no saben gaire el que es fan. Davant dels altres adults fan veure que controlen, però els nens sabem que no és així.

Els adults que ens envolten ens donen informacions contradictòries, que vol dir que no es posen mai d'acord, i de vegades hem de triar a qui hem d'escoltar. És molt estressant.

En Xiscu, el meu padrastre, diu que els espinacs porten molt de ferro. Però llavors, per què pesen tan poc?

Jo crec que és un tipus de ferro especial, inventat per la TASSA, l'agència espacial nord-americana, jo vaig anar a Florida a veure'n les instal·lacions. Quan sigui gran tindrè un coet, suposo que ho sabeu...

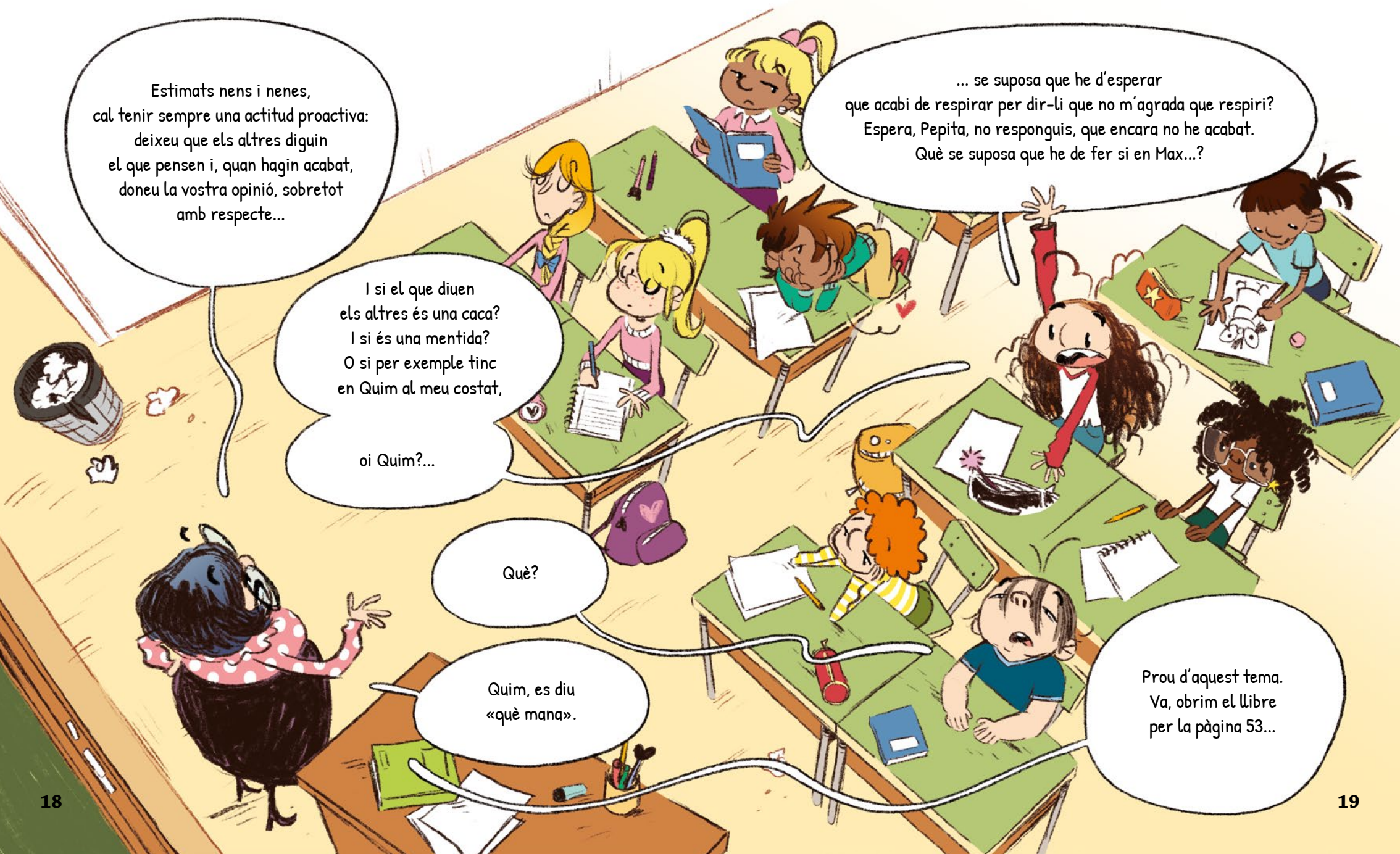
Podria ser, Max.
Segona pregunta: si els espinacs són boníssims, per què em fan tant de fàstic?

Jo crec que els adults ens enganyen perquè els fa gràcia veure com fem el que ells ens diuen. Abusen del poder que tenen.

Això ho fa tothom amb els que són més petits: els de cinquè ho fem amb els de quart, per exemple. Per això ens hem de rebel·lar.

Tenen molta mania amb això de parlar. La Pepita diu que les coses s'han de resoldre parlant, i que «cal tenir sempre una actitud proactiva amb els altres», que vol

dir que has de deixar que els altres parlin i tu escoltar, i si tens res a dir, aixecar la mà.

Estimats nens i nenes,
cal tenir sempre una actitud proactiva:
deixeu que els altres diguin
el que pensen i, quan hagin acabat,
doneu la vostra opinió, sobretot
amb respecte...

I si el que diuen
els altres és una caca?
I si és una mentida?
O si per exemple tinc
en Quim al meu costat,

oi Quim?...

Què?

Quim, es diu
«què mana».

... se suposa que he d'esperar
que acabi de respirar per dir-li que no m'agrada que respiri?
Espera, Pepita, no responguis, que encara no he acabat.
Què se suposa que he de fer si en Max...?

Prou d'aquest tema.
Va, obrim el llibre
per la pàgina 53...

Quan no em vol respondre, la Pepita fa això, i llavors les *nenes maques* de la classe, sobretot la Nina Cuadecavall, es posen bé els cabells darrere de l'orella, obeeixen immediatament i fan el que se'ls demana, i em venen ganes de vomitar.

